

neste. Dette er et af de Momenter, der hos mig vækker stor Betænkelse, idet jeg forudsætter, at man paa ingen Maade kan komme ud af det med disse Lønninger, dersom man fuldstændigt vil indføre denne Organisation og forlange den gennemført, som det er Hensigten. Med Hensyn til Statens Bidrag har jeg ogsaa megen Betænkelse; vi maae nemlig gaae ud fra, at der næsten overalt i Landet trænges til yderligere Tilflugt til Politiet; man seer saaledes allerede mange Districter, der have ridende Politibetjente, og det er mig bekendt, at de fleste Politivrigheber stærkt arbeide paa at faae saadanne. Skal man nu gaae ud fra, at Statskassen ved saadanne Leiligheder maa understøtte Jurisdictionerne med Hensyn til Anskaffelsen af ridende Politibetjente? eller skal man gaae ud fra, at den ikke skal gjøre det? — Gaaer man ud fra, at Statskassen skal gjøre det, saa er det en kostbar Wei vi komme ind paa ved at bevilge disse 38,000 Rbd., og gaaer man ud fra, at Statskassen ikke skal give saadanne Tilflugt, saa fremkalder man Misforstaaelse i saa Henseende rundt omkring i Landet, idet man der vil sige, at Kjøbenhavn i mange Retninger har Fortrinnet og for en stor Deel mere Fordeel af Landets Penge end andre Byer og Districter. Dette synes altsaa at være en betænkelig Sag. Endelig skal jeg, for ikke at udbrage Sagen videre, gaae til det sidste Punkt, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden, nemlig Udfastets § 5. Her maa jeg paa det Bestemteste og Stærkeste slutte mig til de foregaaende Aere og Talere, der have erklæret sig imod at vedtage en Bestemmelse i Loven, hvorved een Dommer skal kunne, som Højesteret, fælde Dom over en Mand, der maatte have forseet sig imod Politiets Anordninger, saaledes, at han endogsaa skulde kunne idømme ham Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage. Det er ogsaa min Tro; og jeg kan derfor slutte mig til, hvad der er blevet udtalt, at det vil vække særdeles Mistro og Misforstaaelse med den hele Lov; og at den vil blive betragtet med Uvilje af den menige Mand rundt omkring i Byen, hvor den vil blive anvendt, og at det vil gaae med denne som med en lignende Bestemmelse, der gjælder for det øvrige Land og meget ofte medfører

Klager, skjøndt den langtfra gaaer i en saadan Udstrækning som denne. Den Bestemmelse, jeg her siger til, tillader nemlig Politidommeren at idømme Mulcter, der ikke naae 10 Rbd., saaledes at disse ikke kunne appelleres til højere Domstol, hvilket efter min Erfaring har bragt stor Misforstaaelse paa Landet. Naar saaledes en Mand er bleven idømt en Mulct paa 8, ja undertiden 9 Rbd., saa siges der ofte: han turde ikke sætte den højere op, thi saa kunde den appelleres til en højere Ret. Jeg siger ikke, at jeg troer, at dette er Tilfældet, men jeg siger, at det ikke er godt, at Folket troer, at noget Saadant er Tilfældet; men det, at der kan idømmes indtil 14 Dages Fængsel eller 4 Dages Fængsel paa Band og Brød af en enkelt Dommer uden Appel, det gaaer ikke an. Jeg har her et klart Beviis for, hvor farligt det er, at Folk, naar de reise udenlands og see herlige Indretninger; da blive grebne af Begeistring over deres Herlighed og ville overføre dem paa vore Forhold, uagtet vore Forhold ikke passe dertil. Man kommer til et fremmed Land, seer dets Indretninger — men naturligviis kun overfladisk, formiedelst den korte Tid — og saa kommer man hjem og siger, at alle Folk ere tilfredse dermed, som om man i den korte Tid havde talt med alle Mennesker; men det gaaer ikke an her at indføre det Fremmede, der jo paa det Sted, hvor det bestaaer, kan være meget godt, men som ikke passer for vort Land. Endnu staaer der tilbage at bemærke, at med Hensyn til de Sager, som skulle overgives den Assessor, hvorom her er Tale, giver man ham en dobbelt Ret; man giver ham først Ret til, uden at spørge nogen Anden; at afgjøre, om han selv alene vil fælde Dom i denne Sag, og dernæst Ret til at paakjende den endeligt; hvis man endda havde sat en Grændse for hans Myndighed til at bestemme, om han alene vil paakjende Sagen eller ikke, men det har man ikke. Naar saaledes den paagjældende Dommer siger til sig selv: „Er det rimeligt, at den og den skal idømmes mere end 4 Dages Fængsel paa Band og Brød“, hvad skeer dersaa? Ja, saa svarer han sig selv: „Det er der ingen Rimelighed for; Du skal altsaa selv fælde Dommen; Du er Højesteret, og han skal altsaa